

Fellinger Károly

FOGANTATÁS

Amikor a szabadságot,
mint egy poharat,
megtöltöd az igazsággal,
mindig kicsordul belőle
egy pár korty.

ÁT A VIZEKEN

A csend hátán ülök,
ez az én otthonom,
magasba száll velem,
kártyáim szétszórom.

Ha elfárad egyszer,
combommal kínálom,
kivágom a nyelvem,
hogy értem jól álljon.

ÁLLATKÍNZÁS

Plüssmalackához
késsel közelítek,
csak úgy széjjeltépni,
ahogy a javíthatatlan
gyerekek teszik,
nincs értelme.

Plüssmalackát
bekenem
disznósírral,
nem avassal,
hanem
olyannal, ami már
megaludt,
ami kenyérért
és hagymáért
kiált.

FÖLFELÉ NÉZÜNK

A plüsshóembert
kidobtam a hóba,
hadd érezze magát
kutyául,
előtte még
lenyisszantottam
és eltüzelttem
a gombjait.
Ha vége lesz a télnek,
igazi széndarabkákat
ragasztok a helyükbe.

KAGYLÓ

János egy neves irodalmi
rovatvezető-költőnek,
akit szinte imádni volt kötelező,
nem hiába tanult papnak az illető,

de aztán mégse hagyta felszentelni
magát, na hát,
elküldte
frissen megjelent, komor verseskötetét,
aminek a címe egy ismert
mesehőspár neve lett,
ezt javasolta neki
a szerkesztője, jé,
meg mellé egy válogatott
gyerekkönyvet,
s várta a köszönőlevelet,
ami csak akkor érkezett,
amikor fél év múlva rákérdezett,
s benne ez állt:
Megkaptam a két gyerekkönyvét.
János visszaírt, bár ne tette volna,
humorérzéke cserbenhagyta,
s amúgy is mogorva:
Költő Úr! Ön az érdem,
a kettő közül
csak az egyik gyerekkönyv, kérem.

Azóta eltelt jó pár esztendő,
de János versét a rovatvezető
sose találja megfelelőnek,
azt mondja, amint megírja Ön a szöveget,
már küldi is tova, leközölni,
várni kellene, beleváratni,
pedig János, és a mulandóság
a tanú rá, egyszer ez,
egyszer meg az használ a versnek,
János lassan sportot űz abból,
hogy nem kér kegyelmet.

De ha nem jön az álom,
és János szeméből csak úgy
kicsordul a könny,

úgy érzi, magából kiszállva,
mindkét postázott műve
kiköpött
gyerekkönyv.

KULCSTARTÓ

Jánosra utoljára Pilinszky volt
akkora hatással, mint most EM.
Elolvastott
tőle mindent, olyan volt,
mint amikor szerelmes az ember,
megszerezte a címét, írt neki,
elküldte saját versesköteteit, hadd
mondjon róluk valamit a mester.
EM pedig viszonzta János kedvességét,
rokon léleknek írta le, dicsérte a hasonlatait,
az egyik legnagyobb tehetségnek tartotta.
János szerette volna megmutatni a világnak
EM kritikáit, amikor egynéhány szerkesztő
elutasította, vagy egyszerűen csak
eldicsekedni vele.
Őt-hat embernek mégis megmutatta.
Aztán EM nem válaszolt,
hiába küldte János a szülinapi,
névnapi jókívánságokat. Nagy nehezen megolvadt a jég,
ami beszakadt János alatt. EM csakugyan válaszolt,
amiben megírta, hogy csalódott Jánosban,
mert az kihasználta, közhírré téve megállapításait.
Jánosnak a szerelme jutott eszébe,
aki jól érezte magát vele, de nem merte
vállalni őt a barátai előtt.
Sőt, a lány nem is az ő szerelme volt, hanem a testvéréé.
János azóta egyetlen sort sem mer elolvasni
EM verseskötetéből, mert most már hatnának

rá ezek a versek, mert akkor csak utánzatokat tudna írni. Inkább a könyvön tartja a ház és a kocsni kulcsait. Minden este ellenőrzi, ott vannak-e, nem hagyta-e el valamelyiket.

PLÁGIUM

A hetvenes évek vége felé János még javában koptatta az alapiskola padját, természetesen a magyarét, évvesztés volt, mert ha szlovák iskolába íratják, egy évvel hamarabb kezdhetett volna, meg is állt érte otthonukban az agitáló szlovák igazgató, de ő illa berek, kiugrott az ablakon, mint az igazi évvesztés, bele a nagyvilágba. János a hetvenes évek vége felé vette a bátorságot, és elküldte irományait a pionír szervezet magyar hetilapjának, a bajszos főszerkesztőnek, aki náluk járt író-olvasó találkozón. A válasz meg is érkezett, az állt benne, hogy a költeményekben található helyesírási hibák nincsenek összhangban a versek szépségével, s hogy a kezdő költők nem szoktak ilyen tökéletesen írni. Vagyis vallja be, kinek a verseit másolta le. János nagyon elszomorodott, rádöbbsent, ha nem lettek volna helyesírási hibái, talán senki se gyanakodott volna rá, nem vádolták volna meg plágiummal. Később, mikor egyesre érettségizett magyar nyelvből, pont akkor ment Jánosnak a legnehezebben az írás. Ekkor tüzelte el az első szösszeneteit.